

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. RvVb/A/1516/1324 van 5 juli 2016
in de zaak 1314/0457/SA/4/0432

In zake:

1. de nv **PASSADE**
2. de nv **DEN WIJNGAERT**
3. de heer **Richy UTORO**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Martin DENYS
kantoor houdende te 1560 Hoeilaart, de Quirinilaan 2
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partijen

tegen:

de **GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE AMBTENAAR** van het
departement RWO, afdeling Antwerpen

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Johan CLAES
kantoor houdende te 2550 Kontich, Mechelsesteenweg 160
waar woonplaats wordt gekozen

verwerende partij

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De verzoekende partijen vorderen met een aangetekende brief van 31 maart 2014 de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van de beslissing van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar van het departement RWO, afdeling Antwerpen van 6 februari 2014, waarbij aan “NMBS-HOLDING H.S.T. 2 - DIRECTIE STATIONS” (hierna genoemd “de aanvrager”) een stedenbouwkundige vergunning wordt verleend onder voorwaarden voor het project “bijkomende fiets- en voetgangersinfrastructuur” als uitbreiding van het project “MST-Mechelen stationsomgeving”.

De bestreden beslissing heeft betrekking op percelen gelegen te 2800 Mechelen, Brusselsesteenweg zn / Colomalaan zn / Douaneplein zn / Halfgalgstraat zn / Jubellaan zn / Leuvensesteenweg (Mzn) zn / Stenenmolenstraat zn en met als kadastrale omschrijving (privaat domein) en kaartbladen (openbaar domein):

- voor de *kruispunten PO en P1* afdeling 3, sectie E nummers 278n2, 278p2, 356f, 382t, 382s3, 382p3, 357l, 388k, 379/2, 391z5, 386c, 385n, 385m, 385g, 385f, 385e, 385d, 392b2, 391c6, 391f6, 382l3, 382v3, 469d2, 393f, 393/2t, 393/2n, 409w2, 409a3, 409c3 (privaat domein) en afdeling 3, sectie E, 1ste blad 4de deel, 2de blad 3de - 5de deel, 4de blad 2de deel (openbaar domein);

- voor het *kruispunt P3* afdeling 3, sectie D, nummers 111b2, 73e2, 333s (privaat domein) en afdeling 3, sectie D, 1ste blad 5de - 7de deel (openbaar domein);
- voor het *kruispunt P4* afdeling 2, sectie C, nummer 385h12 (privaat domein) en afdeling 2, sectie D, 2de blad (openbaar domein).

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

1.

Met het arrest van de Raad nr. S/2014/0114 van 26 augustus 2014 werd de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen en de behandeling van de vordering tot vernietiging toegewezen aan de vierde kamer.

Het schorsingsarrest van 26 augustus 2014 met nummer S/2013/0114 is aan de verzoekende partijen betekend met een aangetekende brief van 3 september 2014.

De verzoekende partijen hebben met een aangetekende brief van 2 oktober 2014 tijdig een verzoek tot voortzetting ingediend overeenkomstig artikel 4.8.19, tweede lid VCRO.

2.

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en heeft een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De verzoekende partijen hebben een wederantwoordnota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare zitting van 17 mei 2016, waar de vordering tot vernietiging werd behandeld.

Kamervoorzitter Nathalie DE CLERCQ heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Martin DENYS die verschijnt voor de verzoekende partijen en advocaat Leen VANBRABANT die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en het besluit van de Vlaamse regering van 13 juli 2012 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

Op 11 april 2011 verleent de verwerende partij aan de aanvrager een stedenbouwkundige vergunning voor de herontwikkeling van de Mechelse stationsomgeving (het project “MST-Mechelen stationsomgeving”). Dit project omvat onder meer de aanleg van een nieuwe oostelijke ontsluitingsweg (“tangent”) met bijhorende fiets- en voetgangersinfrastructuur, twee nieuwe sporen (“spoorwegbypass”), een nieuw stationsgebouw en parkeergelegenheid.

Op 11 april 2013 (datum van de verklaring van volledigheid) dient de aanvrager bij de verwerende partij een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor “het project BIJKOMENDE FIETS- EN VOETGANGERSINFRASTRUCTUUR, als uitbreiding van het project MST-MECHELEN STATIONSOMGEVING”.

De voorliggende aanvraag beoogt een kwalitatieve non-stoproute - lineair traject - te ontwikkelen voor fietsers en voetgangers langsheen en over de “tangent” en de aanliggende hoofdwegen.

In de beschrijvende nota wordt verduidelijkt dat “het project van de BIJKOMENDE FIETS- EN VOETGANGERSINFRASTRUCTUUR (...) een uitwerking (is) van de bekommernissen die in de adviezen werden geuit naar aanleiding van het afleveren van de stedenbouwkundige vergunning van het project MST-MECHELEN + SPOORBYPASS d.d. 13/04/2011”.

Het project kan worden opgedeeld in de volgende zones/kruispunten: zone PO (Brusselsesteenweg), P1 (Jubellaan), P2 (Coloma), zone P3 (Leuvensesteenweg) en zone P4 (Douaneplein). De horecazaak ‘Passade’, waarvan de verzoekende partijen respectievelijk exploitant, verhuurder en bestuurder zijn, situeert zich in de zone PO (Brusselsesteenweg) ter hoogte van de spoorwegonderbrugging naar de Stenenmolenstraat en de Halfgalgstraat.

Volgens de bestreden beslissing worden binnen de zone PO de volgende werken voorzien:

- de toegang tot de Stenenmolenstraat / Halfgalgstraat blijft via de bestaande spooronderbrugging en de wegverharding voor de fietsweg wordt verhoogd;
- de materialisatie in asfalt wordt gewijzigd naar een cementbetonverharding;
- de parkeervoorzieningen ter hoogte van de Halfgalgstraat worden op een andere wijze georganiseerd, met aanleg in grasdallen en behoud van vier parkeerplaatsen;
- er wordt een nieuwe bijkomende fietsbrug voorzien vanaf het kruispunt PO over de “tangent”.

De bestreden beslissing vermeldt dat voor de zone “kruispunt PO en P1” de percelen volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 5 augustus 1976 vastgestelde gewestplan ‘Mechelen’, gewijzigd bij besluit van 24 juli 1991 van de Vlaamse regering, enerzijds gelegen zijn in woongebied, buffergebied, bestaande spoorweginfrastructuur, bestaande gewestweg, recreatiegebied, en bosgebied, en anderzijds worden voorzien in een reservatiestrook.

Tijdens het openbaar onderzoek, georganiseerd van 16 juni 2013 tot en met 15 juli 2013, worden twee bezwaarschriften ingediend. De derde verzoekende partij dient een bezwaarschrift in handelend als gedelegeerd bestuurder van de eerste en tweede verzoekende partij, als zaakvoerder van La Passade b.v.b.a. en “als gezinshoofd van de familie Utoro-Verstraeten”.

Het college van burgemeester en schepenen van de stad Mechelen verleent op 6 december 2013 een voorwaardelijk gunstig advies. Met betrekking tot de bezwaren van de derde verzoekende partij wordt gesteld:

“ ...

C.6 Bezwaarpunten aangaande (nadelige gevolgen voor) het gebruik van een private parking bij een horecazaak te Brusselsesteenweg 301.

**Bespreking:*

- *Algemeen:*

Voor de parking horende bij de horecazaak Brusselsesteenweg 301 is een vergunning gekend die dateert van 1984 (1984/0110). Volgens deze vergunning beschikt de parking over een in- en uitrit alsook over een uitrit, telkens uitgevende op de Brusselsesteenweg. In de realiteit fungeert de parking met een in- en uitrit aan de Brusselsesteenweg en langs de Stenenmolenstraat (waarvoor geen vergunning gekend). De plannen in het vergunningsdossier geven geen details over de precieze verdere inrichting van de parkeerzone (geen aanduiding van parkeervakken, plantvakken, rijgedeeltes, aantal mogelijk te stallen wagens, ...).

- *Ontstaan van een onveilige situatie:*

Het herleiden van het in- en uitrijden van een parking tot één punt behoort tot een van de huidige gangbaar gehanteerde inrichtingsprincipes ondermeer om de veiligheid te

verhogen/te garanderen. Hiermee worden (in dit geval twee) conflictpunten immers herleid tot slechts één plaats (slechts één kruispunt van in-en uitrijdende wagens met fietsers voetgangers).

- *Verminderde capaciteit:*

Er is geen indeling verbonden aan de vergunning daterende van 1984 waardoor moeilijk is na te gaan wat de juiste gevolgen voor de capaciteit inhouden. De ontsluiting en bereikbaarheid van de parking blijven in ieder geval gegarandeerd. De horecazaak blijft ook na de aanleg van de werken bereikbaar. De gevraagde werken kaderen in een ruim project van algemeen belang dat antwoord tracht te bieden op een als globaal beschouwde belangrijke uitdaging om steden kortom toegankelijk en bereikbaar te houden.

- *Vrees voor nadelige economische gevolgen en waardevermindering van vastgoed:*
Hoewel begrijpelijk aangegeven, vormen waardebepalingen geen stedenbouwkundig element, tenzij onrechtstreeks: vanuit de redenering dat een project enkel wordt vergund indien de ruimtelijke draagkracht van de omgeving gerespecteerd blijft, kan worden afgeleid dat de financiële waarde van de eigendommen in die omgeving niet onaanvaardbaar wordt beïnvloed.

- *Aanvullende informatie door de bezwaarindiener:*

De verdere informatie vanwege de bezwaarindiener omtrent verdere intenties of afspraken en besprekingen met derden, maken geen deel uit van de huidige aanvraag voor een stedenbouwkundige vergunning en zijn in die zin niet bepalend voor de inhoudelijke beoordeling ervan. Wat niet belet dat het gegeven in verdere samenspraak met de betrokken overheden, los van het huidige dossier, verder bekeken en besproken kan worden.

** Conclusie:*

Het bezwaarschrift legt geen beperkingen op aan de aanvraag.

...

De verwerende partij beslist op 6 februari 2014 een stedenbouwkundige vergunning te verlenen onder voorwaarden. Het bezwaar van de derde verzoekende partij wordt als volgt beoordeeld:

“ ...

- *Er wordt een uitgebreid bezwaar geformuleerd dat betrekking heeft op het gebruik en de ontsluiting van een bestaande horecagelegenheid op de Brusselsesteenweg nr. 301. De geplande werken hebben tot gevolg dat een vergunde uitgang wordt gesupprimeerd, hetgeen een nadelige invloed heeft op het gebruik van de bestaande private parking. De bezwaarindiener stelt dat de geplande werken zorgen voor:*
 - *Het ontstaan van een onveilige situatie (door de uitgang van de privé-parking af te sluiten blijft er één gezamenlijke in- en uitrit beschikbaar. Dit creëert chaos op de parking én op de openbare weg - bij het volzet zijn van de parking blijven wagens de parking oprijden. Aangezien de parking naar het einde toe versmalt, is het onmogelijk voor auto's om terug te draaien op het einde van de parking. Dit leidt tot gevaarlijke situaties. Temeer bij het heraanleggen van de Brusselsesteenweg, de twee rijstroken worden herleid naar één rijstrook.*
 - *Dat de capaciteit van de parking drastisch wordt gereduceerd (minder parkeerplaatsen mogelijk doordat ze anders moet ingedeeld worden)*
 - *Dat er nadelige economische gevolgen ontstaan. Bezwaarindiener vreest voor minder klanten, minder jobs en minder inkomsten*
 - *Dat er waardevermindering van vastgoed dat meerwaarde vormt voor Mechelen op cultureel en gastronomisch vlak ontstaat (handelspanden parking)*
 - *Aanvullend stelt de bezwaarindiener het volgende:*

- *Er wordt meegedeeld dat er in de nabijheid van de handelszaak op de openbare weg een 70-tal parkeerplaatsen verdwijnen (ook de bewoners van de Brusselsesteenweg en omgeving kunnen nergens met hun wagens terecht)*
- *Er wordt verwezen naar het overleg met de stad Mechelen aangaande het bereiken van een principieel akkoord en engagement om openbare parkeerplaatsen te creëren of te behouden, uiterlijk tegen het tijdstip dat de bestaande parkeerplaatsen op de Brusselsesteenweg verdwijnen. Tevens werd tijdens het overleg gevraagd om het behoud van de bestaande uitrit van de privé-parking te onderzoeken*
- *Er wordt om de situatie aan te geven in cijfers een rapport bij het bezwaarschrift gevoegd (capaciteit restaurant, huidig aantal parkeerplaatsen, toestand parkeerplaatsen vanaf aanleg fietspad en tangent, voorstellen nieuwe parkeerplaatsen)*
- *Er wordt gesteld dat het voorliggend project niet kan vergund worden*
- *Er wordt verzocht de plannen aan te passen aan de bezwaarpunten, met in het bijzonder het behouden van de privé-uitrit*

...

- *Betreffende het gebruik en de ontsluiting van een bestaande horecagelegenheid op de Brusselsesteenweg nr. 301:*

Voor de parking behorende bij de betreffende horecazaak werd in 1984 een bouwvergunning verleend door het College van Burgemeester en Schepenen van de stad Mechelen. Volgens deze vergunning beschikt de parking over een in- en uitrit alsook over een uitrit, telkens uitgevende op de Brusselsesteenweg. In de realiteit functioneert de parking met een in- en uitrit langs de Brusselsesteenweg zowel als langs de Stenenmolenstraat.

Omwille van de veiligheid en de kruising van in- en uitrijdend verkeer op de private parking is het noodzakelijk dat de in- en uitritten beperken en gebundeld worden. Er wordt niet geraakt aan de oppervlakte van het terrein van de private parking.

Door deze wijzigingen van het openbaar domein zal inderdaad de bestaande parking niet meer op dezelfde wijze kunnen functioneren met een vermindering van de stallingscapaciteit tot gevolg.

Door de taluds worden een aantal parkeerplaatsen op het openbaar domein verwijderd aan de voorzijde van de handelszaak. Het verlies aan deze parkeerplaatsen is een afweging die gemaakt wordt door de beheerders van het openbaar domein. In onderhavig ontwerp werd gezocht naar een evenwicht tussen veilige, snelle en comfortabele voetgangers- en fietsinfrastructuur en de parkeerbehoefte.

Er zal gezocht moeten worden naar oplossingen in de omgeving in overleg met de stad Mechelen. Dit kan deels op openbaar domein, deels kan gezocht worden naar het eventueel samengebruik van parkeerplaatsen op private parkings in de omgeving.

In het verlies van het aantal parkeerplaatsen verrekenet de exploitant van de horecagelegenheid ten onrechte de parkeerplaatsen die op het openbaar domein gelegen zijn.

De voorliggende planoptie is vanuit het aspect veiligheid voor de zwakke weggebruiker de aangewezen optie en is derhalve principieel aanvaardbaar.

De aangegeven vrees voor nadelige economische gevolgen en waardevermindering van het vastgoed is begrijpelijk doch louter geprojecteerd op het eigen perceel. Het project zoekt naar een evenwicht tussen de verschillende functies in de omgeving en kiest voor een verkeersveilige en ruimtelijk verantwoorde oplossing met een verhoogde belevingswaarde en veiligheid voor de gehele omgeving. De draagkracht van de omgeving wordt gerespecteerd, er kan niet afgeleid worden dat de financiële waarde van de eigendommen in de omgeving door de werken dalen.

*Er kan op het bezwaar niet verder ingegaan worden.
...*

Dit is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

Uit het dossier blijkt dat het beroep tijdig is ingesteld. Er worden geen excepties aangevoerd.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang en de hoedanigheid van de verzoekende partijen

Standpunt van de partijen

De verzoekende partijen zetten uiteen:

“ ...

Bezwaarlijk kan worden ontkend dat beroepers geen belang zouden hebben bij het voeren van de onderhavige procedure. Immers door het uitvoeren van de vergunning wordt de privé parking van de exploitatie van beroepers – het gaat hierbij om een restaurant, feestzalen, tuinterras en bar - volledig onbruikbaar gemaakt nu de uitgang hierdoor geheel zal worden afgesloten. Dit zou het einde van de exploitatie van beroepers betekenen nu de parking broodnodig is om de handelsactiviteiten zoals hoger vermeld te kunnen blijven voeren.

Naast de problematiek met betrekking tot het supprimeren van de uitgang van de parking van beroepers, zal de heraanleg van de Brusselsesteenweg in het kader van de wijzigingen door het stationsproject, met zich meebrengen dat een 70 tal parkeerplaatsen langsheen deze weg komen te verdwijnen. Ook deze parkeerplaatsen zijn broodnodig omdat de exploitatie van beroepers zou kunnen blijven standhouden.

Het is bijgevolg duidelijk dat beroepers over het vereiste belang beschikken om de stedenbouwkundige vergunning dd 6 februari 2014 met een beroep tot schorsing en nietigverklaring te bestrijden.

...”

De verwerende partij werpt op:

“ ...

De bewijslast met betrekking tot het belang ligt volledig bij de verzoekende partijen; Het is aan de verzoekers om concreet toe te lichten welke hinder of nadelen zij vrezen te zullen ondergaan, om hun uiteenzetting dienaangaande te staven met de nodige stukken;

In gevallen waar de aanvraag betrekking heeft op percelen die niet onmiddellijk grenzen aan het eigendom van verzoekers, impliceert zulks dat minstens een aantal stukken worden bijgebracht die de Raad toelaten het eigendom van verzoekers te situeren ten aanzien van het bouwperceel;

Zelfs bij aanpalende percelen wordt het belang van de zgn. benadeelde omwonenden niet zomaar aangenomen;

Uw Raad heeft er in eerdere rechtspraak reeds op gewezen dat telkens concreet moet aangetoond worden welke nadelen de verzoekers vrezen te zullen leiden ingevolge de tenuitvoerlegging van de beslissing (dit vloeit voort uit art. 4.8.16, § 1, 3° VCRO, dat zeer specifiek vereist dat de zgn. benadeelde “rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen kan ondervinden” ingevolge de bestreden beslissing); Het belang wordt m.a.w. niet vermoed, zelfs niet bij aanpalende eigenaars;

Verwezen wordt naar de rechtspraak van Uw Raad, nl. RvVb, 7 juni 2011, nr. S/2011/0060:

...

Te dezen dient vastgesteld dat verzoekers er niet toe komen op een coherente manier uit te leggen wat precies de zogezegde hinder of vermeende nadelen zijn die zij zouden kunnen lijden;

Het is in elk geval totaal onduidelijk welke hinder of nadelen verzoekers al dan niet zouden kunnen ondervinden ingevolge de vergunningsbeslissing;

Er dient dan ook geconcludeerd dat verzoekers geen enkele moeite doen om een concreet belang bij het beroep aan te voeren;

Verzoekende partijen beschikken bijgevolg niet over het rechtens vereiste belang ter bestrijding van de bestreden beslissing;

Het belang fungeert als één van de ontvankelijkheidsvoorwaarden en raakt de openbare orde (zie o.a. R.v.St., nr. 40.373, 8 oktober 1992; R.v.St., nr. 29.944, 28 april 1988);

Uw Raad dient bijgevolg, zelfs ambtshalve, op het gemis aan belang te wijzen in hoofde van de verzoekers, zelfs zo partijen hiervan geen gewag zouden maken in de loop van de procedure (zie hierover vaste en overvloedige rechtspraak van de R.v.St., nr. 42.008, 18 februari 1993; R.v.St., nr. 43.381, 17 juni 1993);

Het is vaststaande rechtspraak dat een beroep tot nietigverklaring niet ontvankelijk is tegen een rechtshandeling die niet griefhoudend is waarbij voor de ontvankelijkheid van het beroep wat de persoon betreft, het niet volstaat dat de bestuurshandeling op zichzelf, objectief gezien, griefhoudend is wat het voorwerp betreft maar is bovendien vereist dat ze ook effectief nadeel toebrengt aan de verzoekende partij m.a.w. hem schaadt (J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Ontvankelijkheid, Brugge, Die Keure, 1996, 204 met verwijzing naar R.v.St., Vereniging van Kinesitherapeuten van België, nr. 16.746, 3 december 1974);

Een derde belanghebbende kan slechts een ontvankelijk verzoek bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen inleiden voor zover die natuurlijke persoon of rechtspersoon rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen kan ondervinden ingevolge de bestreden beslissing;

Artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 3° VCRO vereist dat de verzoekende partij het mogelijke bestaan van deze hinder of nadelen voldoende waarschijnlijk moet maken, de aard en de omvang ervan voldoende concreet moet omschrijven en tegelijk dient aan te tonen dat er een rechtstreeks of onrechtstreeks causaal verband kan bestaan tussen de uitvoering of de realisatie van de vergunningsbeslissing en de hinder of nadelen die zij ondervindt of zal ondervinden (vaste rechtspraak van de Raad, o.a. RvVB, nr. A/2012/0249, 19 juni 2012);

De loutere beschikking over zakelijke (daarin begrepen eigendomsrechten) of persoonlijke rechten met betrekking tot een onroerend goed dat onmiddellijk gelegen is naast het perceel waarop de bestreden beslissing slaat, volstaat niet om een derde belanghebbende op zich het rechtens vereiste belang bij de procedure te verschaffen (vaste rechtspraak van Uw Raad, o.a. RvVB, nr. A/2012/0249, 19 juni 2012), aangezien de tekst van artikel 4.8.16, eerste lid, 3° VCRO (huidig artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 3° VCRO) zich hiertegen verzet en Uw Raad niet toelaat om zonder meer hinder of nadelen te vermoeden;

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoekers geen concrete omschrijving van de beweerde hinder of overlast in rechtstreeks oorzakelijk verband met de bestreden vergunningsbeslissing kunnen geven;

Klaarblijkelijk hebben verzoekers het in hun verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring over verschillende vormen van hinder of overlast die in het verleden zouden hebben plaatsgevonden en over hypothetische veronderstellingen die niet in rechtstreeks oorzakelijk verband staan met de bestreden beslissing; Geen van deze vormen van hinder of overlast worden aan de hand van een stuk objectief bewijsbaar of minstens aannemelijk gemaakt;

Meer nog, het betoog van de verzoekende partijen dat zij hinder zullen ondervinden door het uitvoeren van de stedenbouwkundige vergunning omdat deze “de privéparking van de exploitatie van beroepers - het gaat hier over een restaurant, feestzaal, tuinterras en bar – volledig onbruikbaar wordt gemaakt nu de uitgang hierdoor geheel zal worden afgesloten” en “dit het einde zou betekenen van de exploitatie van verzoekende partij nu de parking broodnodig is om de handelsactiviteit te kunnen blijven voeren” is allerminst aannemelijk;

Zoals terecht in het arrest waar het verzoek tot schorsing werd verworpen wordt overwogen gaat verzoekende partij uit van een systematische overdrijving waar zij stelt dat de uitvoering van de stedenbouwkundige vergunning een onherroepelijk einde betekend van haar exploitatie door de teloorgang van elke mogelijkheid tot parkeren;

Daarenboven en dit wordt ook aangehaald in het arrest gaat dit betoog uit van onjuiste gegevens gezien de betrokken parking niet geheel zal worden afgesloten zoals verzoekende partijen doen uitschijnen maar zal één gemeenschappelijk in- en uitrit worden gecreëerd en dit in tegenstelling tot de bestaande toestand met een afzonderlijk in- en uitrit;

Verzoekende partijen maken derhalve niet concreet aannemelijk dat zij bij het uitoefenen van haar activiteiten nadeel zullen ondervinden van de bestreden stedenbouwkundige vergunning;

Voor zover de verzoekende partij omtrent haar belang aanvoert dat de uitvoering van de stedenbouwkundige vergunning onherroepelijk het einde betekent van haar handelsactiviteit dient te worden vastgesteld dat dit een pure hypothese is;

De verzoekende partij toont niet aan dat de bestreden stedenbouwkundige vergunning in haren hoofde direct griefhoudend is;

Op geen enkele wijze wordt de vermeende overlast of hinder ingevolge de bestreden vergunningsbeslissing in casu gestaafd, laat staan dat deze aannemelijk wordt gemaakt;

Het betoog van verzoekende partij rust enkel op premissen en waarbij zij daarenboven vertrekt van een onjuist uitgangspunt, namelijk dat de parking van verzoekers geheel zal worden afgesloten – quod non;

*Verzoekers beschikken bijgevolg niet over het vereiste belang in de procedure en kunnen niet als een natuurlijke persoon die rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen ten gevolge van de vergunning zou ondervinden in de zin van artikel 4.8.11, 3° VCRO, worden aangemerkt;
...*

De verzoekende partijen repliceren in de wederantwoordnota:

“ ...

1. Tegenpartij zegt niet te weten waar de eigendom van beroepers gelegen is.

Beroepers hebben bij hun inleidend verzoekschrift hun eigendomstitel meegedeeld alsook de handelshuurovereenkomsten en de bezwaren. Daarbij moeten beroepers zelf geen bouwplannen opstellen.

Op alle plannen die door de tegenpartij worden meegedeeld en die te vinden zijn in het administratief dossier onder de punten 11 en 12 is de eigendom van beroepers terug te vinden. Beroepers hebben zich van bij de aanvang beklaagd over het feit dat zij door de aanleg van het verhoogd fietspad dat aangelegd wordt op de Brusselsesteenweg praktisch geen toegang meer zullen hebben tot hun parkeerplaats en dat zij bovendien ook geen uitgang meer zouden hebben voor hun parkeerplaats.

Het volstaat de bouwplannen te bekijken samen met de simulaties van de ontwerper hoe de aanleg van het fietspad aan het eind van hun parkeerterrein vlakbij de brug onder de spoorweg zal leiden tot een onoverkomelijke muur waardoor elke toegang en uitgang wordt onmogelijk maakt (zie de foto's en tekeningen in het document van november 2011 genoemd “Mechelen Stationsomgeving – fietsinfrastructuur PO”).

Dit wordt ook nog verduidelijkt door de inmiddels van de stad Mechelen ontvangen documenten met betrekking tot de parkeerplaats (zie vooral het document van 15 november 2012 met de vermelding van de parking Passade vlak voor de tunnel onder de spoorweg).

Hiermee is niet alleen het belang aangetoond maar ook reeds de grond van de zaak in de verf gezet. Het is van algemene bekendheid dat het bedrijf “Passade” op regelmatige wijze tot stand is gekomen en sinds jaar en dag gevestigd is aan de Brusselsesteenweg nr 10 buiten de stadskern. Het is een instelling die fel bezocht wordt als restaurant, zaal voor feestelijkheden, etc. Het is een zogenaamd wegrestaurant waar de gebruikers uitsluitend per auto naar toe komen.

Het verdwijnen van parkeergelegenheid op de bestaande parkeerstrook en op de eigen parkeerplaats is dodelijk voor het voortbestaan van het bedrijf. “No parking, no business” is een beginsel dat men in alle mobiliteitsstudies kan terugvinden (zie daarover Martin DENYS, “Waarom is het zo moeilijk te onteigenen voor fietspaden, Algemeen Juridisch Tijdschrift, 2000, pag 269 tot en met 284 en de uitspraken van de vrederechter van Sint-Genesius-Rode dd 19 februari 1995, de rechtbank te Brussel dd 21 april 1995 en het Hof van Cassatie dd 3 april 2000). Al deze uitspraken hebben betrekking op de afwijzing van een onteigening waarbij de parkeerplaats voor een woonwarenwinkel zou verdwijnen.

Geen enkel voorschrift laat toe een bedrijf kapot te maken door de toegang tot en het gebruik van het openbaar domein uit te sluiten. Het rivereinenrecht waarborgt de verworven rechten van de aangelanden wanneer de overheid wegenissen wijzigt. De rechtspraak daarover bestaat reeds sinds meer dan 200 jaar. Wat het Belgisch recht betreft kan verwezen worden naar het beginselarrest van het Hof van Cassatie van 9 januari 1845, Pas. 1845, 197 (Arrest Duvivier met betrekking tot de wijziging van de baan Bergen-Doornik om deze aan te sluiten op het spoorwegdomein ten behoeve van het station van Saint-Ghislain)!!!....

2. *Tegenpartij probeert ook munt te slaan uit de verwerping van de schorsing.*

Dit is totaal onbehoorlijk omdat beroepers pas nadien de mededeling bekomen hebben van het bouwdoossier. In hun voorafgaandelijke verklaring hebben zij zich daarover beklaagd en hebben zij zich moeten verhelpen met hun bezwaarschrift. Zoals reeds gezegd tonen de medegedeelde plannen en de illustratieve brochures aan dat de toegang tot de parkeerplaats en het gebruik tot het openbaar domein praktisch zal afgesloten worden door het verhoogde fietspad waardoor ook al geen uitwijking meer mogelijk is langs de tunnel onder de spoorweg. Voor het overige volstaat het de plannen met kennis van zaken te lezen.

... ”

Beoordeling door de Raad

1.

Artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 3° VCRO bepaalt dat elke natuurlijke persoon of rechtspersoon die rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen kan ondervinden als gevolg van de vergunnings-, validerings- of registratiebeslissing, een beroep kan instellen bij de Raad.

Het volstaat dat een verzoeker aannemelijk maakt dat er een risico bestaat op het ondervinden van rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen.

Artikel 11, eerste lid, 5° van het Procedurebesluit bepaalt dat het verzoekschrift een omschrijving bevat van het belang van de verzoeker.

Uit de voorgaande bepalingen volgt dat voor een verzoeker die zich beroept op artikel 4.8.11, §1, eerste lid 3° VCRO om een beroep in te stellen bij de Raad, het verzoekschrift een uiteenzetting moet bevatten waaruit blijkt dat het aannemelijk is dat een verzoeker, persoonlijk, hinder en nadelen kan ondervinden door de bestreden vergunningsbeslissing.

2.

De verzoekende partijen stellen in het verzoekschrift exploitanten te zijn van een horecazaak en houden voor dat de privé-parking bij deze zaak door de bestreden beslissing volledig onbruikbaar wordt gemaakt en dat er tevens een 70-tal parkeerplaatsen langs de Brusselsesteenweg zullen verdwijnen die “broodnodig” zijn om de exploitatie van de verzoekende partijen te kunnen standhouden.

Uit de stukken van de verzoekende partijen blijkt dat de bedoelde horecazaak gelegen is aan de Brusselsesteenweg 301. Er blijkt echter tevens uit dat deze eigendom door de tweede verzoekende partij wordt verhuurd aan de eerste tussenkomende partij met bestemming “exploitatie van een taverne”. Het blijkt derhalve dat enkel de eerste verzoekende partij de exploitant is van de bedoelde horecazaak. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat de derde verzoekende partij (mede-)

exploitant is. In welke hoedanigheid – andere dan exploitant – de tweede en derde verzoekende partij een beroep zouden kunnen indienen bij de Raad en welke mogelijke hinder en nadelen zij kunnen ondervinden door de bestreden beslissing wordt niet uiteengezet in het verzoekschrift.

De conclusie van het voorgaande is dat het verzoekschrift enkel een uiteenzetting bevat van het mogelijke belang van de eerste verzoekende partij als exploitant van de horecazaak gelegen aan de Brusselsesteenweg 301.

3.

Het verlies aan parking voor de hiervoor bedoelde horecazaak wordt bevestigd in de bestreden beslissing en kan beschouwd worden als een mogelijk nadeel voor de exploitant ervan. Het gegeven dat de verzoekende partijen niet aantonen dat de parking “volledig onbruikbaar (wordt) gemaakt” zoals ze voorhouden, belet niet dat kan vastgesteld worden dat de eerste verzoekende partij over een belang beschikt om het bestreden besluit in rechte aan te vechten.

De vordering tot vernietiging wordt hieronder enkel onderzocht in de mate dat het beroep is ingesteld door de eerste verzoekende partij.

V. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

Eerste en tweede middel

Standpunt van de partijen

1.

In het eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 1.1.4 en 4.3.1, §1 en §2 VCRO, van de artikelen 2 en 3 van de formele motiveringswet en van het materieel motiveringsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij zet uiteen:

“...

Doordat, de bestreden beslissing werd genomen in strijd met de artikelen 1.1.4 en 4.3.1 VCRO nu het bij de beoordeling geen rekening heeft gehouden met de gevolgen van de uitvoering van de bestreden vergunning ten aanzien van de onmiddellijke omgeving,

Terwijl, het uitvoeren van de bestreden beslissing met zich zal meebrengen dat het eigendom van mijn beroepers niet meer zal kunnen worden geëxploiteerd en onverkoopbaar zal zijn aangezien een horecazaak zonder parking niet (meer) werkbaar is,

En terwijl, de bestreden beslissing dan ook niet redelijkerwijze in overeenstemming kan zijn met de goede ruimtelijke ordening nu het niet de bedoeling kan zijn dat de uitvoering van vergunningen met zich meebrengt dat exploitaties in de onmiddellijke omgeving ten gronde worden gericht,

Zodat, dan ook dient besloten te worden dat de afgeleverde vergunning kennelijk onredelijk is en alleszins disproportioneel;

Toelichting

...

In het raam van de artikelen 1.1.4 en 4.3.1 VCRO dient bij de beoordeling van vergunningen rekening te worden gehouden met de bestaande toestand in de onmiddellijke en zelfs de bestaande toestand in de bredere omgeving. Zoals artikel 1.1.4 VCRO immers stelt worden de ruimtelijke behoeften van de verschillende maatschappelijke activiteiten gelijktijdig tegen elkaar afgewogen en kan het dus niet dat het afleveren van een vergunning voor gevolg heeft dat nevenliggende eigendom totaal lam worden gelegd. Het feit dat dit zou gebeuren toont dan ook aan dat de bestreden beslissing als kennelijk onredelijk dient te worden bevonden en alleszins disproportioneel zal zijn nu een vergunning bezwaarlijk afbreuk kan doen aan reeds lang bestaande – en vergunde – rechten. Een overheid kan haar vergunningsbeleid niet dermate organiseren dat zij zonder enige reden en zonder vergoeding terugkomt op vergunning die door haar indertijd zijn afgeleverd geworden en dewelke als verworven rechten kunnen worden beschouwd. De exploitatie zoals deze op heden bestaat is immers door de overheid vergund geworden en draagt alle goedkeuring weg. In de mate dat deze exploitatie dan op heden ten gronde wordt gericht door het afleveren van nieuwe vergunningen, heeft dit voor gevolg dat deze vergunningen alleszins onredelijk en disproportioneel zijn en als dusdanig in strijd moeten geacht worden met de in het eerste middel aangegeven rechtsgronden.

...

De verwerende partij repliceert:

“ ...

Verweerder kan alleen maar vaststellen dat verzoekers dit in hun verzoekschrift op geen enkele manier toelichten of staven;

...

Het verzoekschrift bevat hoogstens een aanduiding van een geschonden geachte rechtsnorm, doch geen verduidelijking waarom deze rechtsnorm geschonden zou zijn; Het volstaat niet in algemene bewoordingen te beweren dat de beslissing een "vorm van onbehoorlijk bestuur" uitmaakt, zonder vervolgens een aantal feitelijke elementen aan te halen, waarom men zich verzet tegen de beslissing, zonder deze juridisch te duiden en te koppelen aan een rechtsregel;

...

Men stelt vast dat verzoeker in zijn uiteenzetting nalaat om op precieze en concrete aan te tonen op welke wijze de betwiste handeling een ingeroepen rechtsregel zou hebben geschonden en/of om een geschonden rechtsregel aan te duiden;

Het is echter niet aan verweerder om in de plaats van de verzoekende partij het middel adequaat te formuleren of aan te vullen;

...

De exceptio obscuri libelli dient dan ook ingeroepen vermits verzoeker er niet in slaagt een concreet middel uiteen te zetten en/of waar hij niet aantoont hoe een ingeroepen rechtsregel wordt geschonden;

Wanneer een middel duidelijkheid mist, moet het bovendien zo begrepen worden, zoals de verwerende partij het begrepen heeft, dit om de rechten van verdediging te vrijwaren (R.v.St. Van Hulle, nr. 40.204, 1 september 1992);

Het verzoekschrift bevat geen ontvankelijke middelen en is dus onontvankelijk; Volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State moet een verzoekschrift immers, om ontvankelijk te zijn, minstens één ontvankelijk middel bevatten (o.m. R.v.St., Saenen, nr. 178.080 van 20 december 2007);

...”

De verwerende partij verwijst vervolgens naar en citeert de overwegingen in de bestreden beslissing die betrekking hebben op (1) de weerlegging van het bezwaar met betrekking tot het verlies aan parkeerplaatsen voor de horeca gelegen aan de Brusselsesteenweg 301 (2) de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening van het aangevraagde en stelt:

“ ...

- d -

Gelet op al het voorgaande is bovenvermelde beoordeling van de overeenstemming met de onmiddellijke omgeving dan ook voldoende, minstens niet kennelijk onredelijk te noemen;

Verzoekende partij brengen daarenboven geen enkel afdoende argument bij waaruit zou kunnen blijken dat in casu de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening kennelijk onredelijk zou zijn;

De bewering van verzoekende partijen dat de horecazaak onverkoopbaar zou zijn en niet meer zal kunnen worden geëxploiteerd aangezien een horecazaak zonder parking niet (meer) werkbaar is, is zoals reeds uiteengezet niet pertinent;

Het is aan de verzoekende partij die de goede ruimtelijke ordening van het project betwist om aan te tonen dat het vergunningverlenend bestuursorgaan hetzij foutief, hetzij op kennelijk onredelijk wijze tot de conclusie kwam dat het aangevraagde verenigbaar is met de goede ruimtelijke ordening, bewijslast waarin verzoekende partijen niet in slagen, meer nog verzoekende partijen brengen geen enkel bewijs bij;

...

Een andere persoonlijke appreciatie van verzoekende partij over de goede plaatselijke ordening toont op zich niet aan dat het motief van de overheid kennelijk onjuist of onredelijk zou zijn (R.v.St., Rooman-D'Haen, nr. 177.924, 14 december 2007);

...

Verzoekers blijven in casu in gebreke om aan te tonen dat de verwerende partij de opgeworpen aspecten op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze zou hebben benaderd, op een wijze dat het ondenkbaar zou zijn dat een zorgvuldig handelend bestuur in dezelfde omstandigheden tot dezelfde besluitvorming zou zijn gekomen, laat staan dat verzoekers in concreto bewijzen dat de beslissing de uiting vormt van een manifest gebrekkige beoordeling van feitelijkheden;

Er dient benadrukt dat verwerende partij de in de onmiddellijke omgeving bestaande toestand heeft onderzocht, met inbegrip van de functionele inpasbaarheid en de hinderaspecten, in tegenstelling tot wat verzoekers laten uitschijnen in het verzoekschrift tot vernietiging en schorsing;

Overeenkomstig vaststaande rechtspraak van Uw Raad komt het aan Uw Raad niet toe de beoordeling van de eisen van de goede ruimtelijke ordening in de plaats te stellen van de bevoegde administratie;

...

Ten stelligste dient te worden betoogd dat verzoekers in casu er niet in slagen aan te tonen dat verwerende partij er een kennelijk onredelijke beoordeling op nahield en hij derhalve zou hebben gehandeld op een wijze dat het ondenkbaar zou zijn dat een zorgvuldig handelend bestuur in dezelfde omstandigheden tot dezelfde besluitvorming zou zijn gekomen, laat staan dat verzoekers in concreto bewijzen dat de beslissing de uiting vormt van een manifest gebrekkige beoordeling van hinderaspecten of feitelijkheden;

Derhalve tonen verzoekers op geen enkele wijze aan dat de bestreden vergunningsbeslissing de rechtszekerheid schendt;

Wanneer de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar een beslissing neemt inzake een vergunningsaanvraag treedt hij op als orgaan van het actief bestuur;

Hieruit volgt dat hij, om te voldoen aan de haar opgelegde motiveringsverplichting, ermee kan volstaan in de beslissing duidelijk aan te geven door welke, met de goede plaatselijke aanleg verband houdende redenen deze is verantwoord zodat de aanvrager of belanghebbende derde met kennis van zaken tegen de beslissing kan opkomen en de Raad voor Vergunningsbetwistingen de hem opgedragen wettigheidscontrole kan uitoefenen. (cf. o.m. RvVb., nr. A/2011/0049 van 20 april 2011; R.v.St., Raes, nr. 196.627 van 2 oktober 2009; R.v.St., Van Campenhout, nr. 205.820 van 25 juni 2010);

De aangevraagde vergunning is derhalve perfect in overeenstemming met de planologische bestemming en de goede ruimtelijke ordening;

In casu kan bijgevolg, in tegenstelling tot wat verzoekers (impliciet) trachten voor te houden, bezwaarlijk worden voorgehouden dat de motivering van het bestreden besluit aan het motiveringsbeginsel zou tekort schieten;

Integendeel kan worden vastgesteld dat de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar een zeer uitvoerige materiële en formele motivering geeft, die wel degelijk uitgaat van correcte feitelijke gegevens;

...

In haar wederantwoordnota stelt de verzoekende partij nog:

“...

Beroepers hebben reeds uiteengezet hoe het belang niet te onderscheiden valt van de gegrondheid van de ingeroepen middelen en meer bepaald het overduidelijk misprijzen voor een bestaand bedrijf. Dergelijk bedrijf mag zonder twijfel ook genieten van de eerbied voor de ruimtelijke ordening en meer bepaald de gevolgen van de genomen beslissing op cultureel economisch en sociaal gebied. Meer kan daarover niet gezegd worden en is ook niet nodig.

...”

2.

In het tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 5 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, van artikel 16 van de Grondwet, van artikel 1 van het eerste aanvullend protocol bij het EVRM en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Ze zet uiteen:

“...

Doordat de bestreden beslissing voor mijn beroepers voor gevolg heeft dat zij hun exploitatie niet meer zullen kunnen verder zetten,

En doordat de bestreden beslissing ten aanzien van mijn cliënten dezelfde gevolgen met zich meebrengt als een onteigening met dit verschil dat er bij een onteigeningsprocedure

een voorafgaandelijke vergoeding wordt betaald voor de aangerichte schade en dit in casu niet het geval is,

En doordat dit ipso facto neerkomt op een ‘bevriezing’ van het eigendom van mijn verzoekers nu een horeca-exploitatie van een omvang zoals deze van verzoekers, onverkoopbaar wordt zonder parkeergelegenheid;

Zodat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikelen 16 van de Grondwet en 1 van het eerste aanvullend protocol evenals van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel nu deze beslissing totaal disproportioneel is met de schade dewelke wordt aangericht aan het eigendom van mijn beroepers.

Toelichting

Artikel 5 van het KB van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen bepaalt dat de woongebieden bestemd zijn voor wonen, alsmede voor handel, dienstverlening, ambacht en kleinbedrijf voor zover deze taken van bedrijf om redenen van goede ruimtelijke ordening niet in een daartoe aangewezen gebied moeten worden afgezonderd, voor groene ruimten, voor sociaal-culturele inrichtingen, voor openbare nutsvoorzieningen, voor toeristische voorzieningen, voor agrarische bedrijven.

Een gebouw dat reeds decennia lang gelegen is op dezelfde plaats en steeds een bloeiende exploitatie, heeft verworven rechten waaraan de overheid niet meer kan raken. Door het uitvoeren van de bestreden vergunning, zal dit zoals hoger reeds gesteld voor gevolg hebben dat de exploitatie van beroepers niet meer kan voortbestaan nu elke parkeergelegenheid door de bestreden beslissing teniet wordt gedaan.

Het kan dan ook niet dat de overheid door haar vergunningsbeleid het betrokken goed van beroepers bevriest en quasi onverkoopbaar maakt. Een dergelijke vergunning is dan ook kennelijk onredelijk, onzorgvuldig, in strijd met het proportionaliteitsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel evenals met de artikelen 16 van de Grondwet en 1 van het eerste aanvullend protocol bij het EVRM.

...

De verwerende partij repliceert:

“ ...

Verzoekers menen dat de bestreden beslissing voor gevolg heeft dat zij hun exploitatie niet meer zullen kunnen verder zetten en ten aanzien van hen dezelfde gevolgen met zich meebrengt als een onteigening met dit verschil dat er bij een onteigeningsprocedure een voorafgaandelijke vergoeding wordt betaald voor de aangerichte schade en dit in casu niet het geval is;

Dit zou ipso facto neerkomen op een bevriezing van de eigendom van verzoekers nu een horeca-exploitatie van een omvang zoals deze van verzoekers, onverkoopbaar wordt zonder parkeergelegenheid;

Hierop dient geantwoord te worden door hetgeen verwerende partij al heeft laten gelden in het antwoord op het eerste middel, meer bepaald onder a), b), en c);

Bovendien zijn verzoekende partijen geen eigenaar van de horecazaak maar zijn zij respectievelijk exploitant, verhuurder en bestuurder;

Wat de ingeroepen schending van art. 16 van de GW en van art. 1 van het eerste aanvullend protocol bij het EVRM betreft, dient dan ook te worden vastgesteld dat zij zich niet kunnen beroepen op een schending van de voornoemde bepalingen gezien deze betrekking hebben op het eigendomsrecht.

...

In haar wederantwoordnota stelt de verzoekende partij nog:

“ ...

Tot grote verbazing van beroepers durft tegenpartij schrijven dat er geen schending is van het eigendomsrecht en zelfs dat beroepers geen eigenaar zijn van de horecazaak. Dit getuigt van een verregaande miskenning van het economisch bestel. De uitbater van de horecazaak is uiteraard eigenaar van de horecazaak. Verder verwijzen beroepers naar hun stukken 4 en 5 namelijk de eigendomstitel en de handelshuurovereenkomsten.

...”

Beoordeling door de Raad

1.

De beide middelen van de verzoekende partij steunen essentieel op de premisse dat de horecazaak gelegen aan de Brusselsesteenweg 301 door het verlies aan parkeerplaatsen ten gevolge van de bestreden beslissing niet meer kan geëxploiteerd worden en onverkoopbaar zal zijn.

Deze premisse wordt echter niet op de minste wijze aannemelijk gemaakt, laat staan aangetoond. Over hoeveel parkeerplaatsen de exploitatie nu beschikt, hoeveel parkeerplaatsen er op de privé-parking van de exploitatie verloren gaan, over hoeveel parkeerplaatsen de exploitatie moet kunnen beschikken, ... wordt op geen enkele wijze toegelicht.

Het komt toe aan de verzoekende partij om de middelen die ze aanvoert in het verzoekschrift volledig voor te stellen, zodat het de andere partijen mogelijk wordt gemaakt een verweer te voeren en het de Raad mogelijk wordt gemaakt om het middel te onderzoeken. Een verzoeker dient op grond van de uiteenzetting in het verzoekschrift zelf te overtuigen tot de gegrondheid ervan. Een loutere bewering kan geen middel adstrueren. Het gebrek aan toelichting en argumentatie van middelen kan niet goedge maakt worden door op de openbare zitting te suggereren een plaatsbezoek te houden en een deskundige aan te stellen. Des te minder indien de suggestie voor het eerst wordt gedaan op de openbare zitting, de verzoekende partij het middel zelf niet ondersteunt met een minimum aan deskundige gegevens en zelfs niet wordt toegelicht waarom enkel een plaatsbezoek en de aanstelling van een deskundige kan baten.

2.

De conclusie van het voorgaande is dat de verzoekende partij haar middel niet afdoende onderbouwt om een onderzoek toe te laten van de aangevoerde schendingen.

De middelen worden verworpen.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het beroep wordt verworpen.
2. De kosten van het beroep, bepaald op 825 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 5 juli 2016, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, vierde kamer, samengesteld uit:

Nathalie DE CLERCQ, voorzitter van de vierde kamer,
met bijstand van

Katrien VISSERS, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de vierde kamer,

Katrien VISSERS

Nathalie DE CLERCQ